

VĚSTNÍK

SPOLEČENSTVÍ KŘESŤANŮ V PRAZE 4 - LHOTCE

<http://lhotecka.farnost.cz/vestnik>

Číslo 2 – Březen 2008

ŽIVOT PŘED SMRTÍ

V Belfastu, hlavním městě Severního Irsku, se objevil na jedné zdi nápis: „Existuje život před smrtí?“ My jsme zvyklí na jinou otázku: Existuje život po smrti? Existuje věčný život?

Ta otázka na zdi jakoby naznačovala něco nového. Naráží asi na bídu života mnohých lidí na světě a ptá se na smysl takového života. Ptá se, zda je to vůbec život.

Může to být nárazka na těžké podmínky, ve kterých se nacházejí lidé, kteří už celá desetiletí žijí ve válkou zmítaných zemích. Ale mohou to být také lidé, kteří se dostali do extrémní chudoby. Může to být mladý člověk postižený těžkou nevyléčitelnou nemocí.

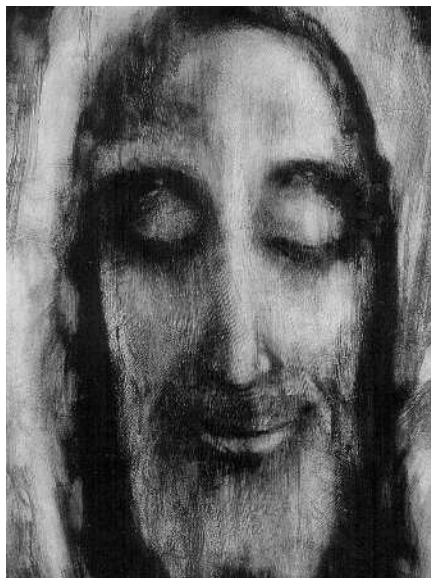
Existuje život před smrtí? Pokud není život před smrtí, nemůže být ani život po smrti. Pokud totiž osobně vnitřně neprožíváme, že žijeme a že náš život má smysl, že je plnohodnotný, že se z něho přes všechny svízele radujeme, že Bohu děkujeme za to, že jsme, potom to není život, který vede k životu.

Toto tvrzení možná zní absurdně. Zvláště když si představíme člověka v těžké nemoci anebo někoho, kdo utíká ze své země zmítané válkou, aby si zachránil holý život. Jak takový člověk může prožívat radost ze života?

Ať to zní jakkoli, Velikonoce jsou právě o takovéto absurditě. Vzkříšený Kristus mění kvalitu věcí. Nabízí novou naději lidem, kteří žijí v beznaději. Smysl těm, kteří žijí v nesmyslnosti. Život těm, kteří žijí ve smrti. I když to není navenek moc vidět, Kristovým vzkříšením se všechno změnilo.

Co bychom byli bez toho? Pár roků tady na zemi – jako jepice – a dál nic? Propadnout se v nicotu? Ale Ježíš pouta smrti rozlomil a otevřel nám věčný život. A z toho je možno žít.

P. BEDŘICH VYMĚTALÍK

MALÍŘKA Lucie Angelico Holíková, která v únoru a na začátku března vystavovala své obrazy na Lhotce u Panny Marie Královny míru, cítí, že, když se modlí, Kristus se na ni usmívá. Proto se její Pán usmívá i na olejomalbě Tvář inspirované Turínským plátnem, kterou u nás v kapli Božského Srdce Páně také vystavovala. (K článku Malířka křesťanské radosti na straně 5.)

NOVÉ STANOVY PASTORAČNÍCH RAD

Každá farnost pražské arcidiecéze má podle Kodexu kanonického práva právo zřídit pastorační radu. Vyplývá to i z nových Stanov pastoračních rad Arcidiecéze pražské, jež letos v lednu vydal arcibiskup kardinál Miloslav Vlk.

„Pastorační rady mohou a mají být zřizovány jen za tím účelem, aby jejich činnost podporovala a vedla k účinné evangelizaci společnosti, duchovnímu oživení a povznesení farností a tím sloužila k větší slávě Boží,“ čteme v úvodu Stanov.

Pastorační rada je poradním a pracovním orgánem faráře, administrátora nebo, tam, kde existuje společná duchovní správa, jejího moderátora. S farářem rada spolupracuje při vytvá-

(Dokončení na str. 2)

POSTNÍ DOBA A VELIKONOCE NA LHOTCE

Postní duchovní obnova pro manželské páry se u Panny Marie Královny míru uskuteční v sobotu **8. března** od 9 hodin.

Křížová cesta pro rodiny s dětmi bude v tzv. krčském lese v neděli 9. 3. v 15 hod. O hodinu později, tedy v 16 hod., začne pravidelná křížová cesta ve lhoteckém kostele.

Na Květnou neděli 16. 3. při mši v 10 hodin chrámový sbor provede moteto Bedřicha Antonína Wiedermanna Meditabor. Při přijímání zazpívá Ave verum Camila Saint-Saëns.

V pondělí **17. března** se bude od 17 do 20 hod. **zpovídat**.

Mše svatě na **Zelený čtvrtek** 20. 3. budou slouženy v 16 a v 18.30 hod.

Velkopáteční obřady začnou 21. března v 15 a v 18.30 hod. Ještě před tím se ve 13 hod. vypraví mládež na křížovou cestu do „krčského“ lesa. Večer při velkopátečních obřadech v 18.30 chrámový sbor provede sbory o umučení Páně od Františka Gregora a B. Jeremiáše.

Vzkříšení oslavíme 22. 3. **na Bílou sobotu, tentokrát již v 18.30 hod.** Vzkříšení se slaví až po západu slunce, ale protože letos jsou Velikonoce brzy, tma nastane dříve, než tomu bylo na Bílou sobotu v minulých letech.

Mše o slavnosti **Zmrtvýchvstání Páně** budou 23. března slouženy jako obvykle v neděli, tedy v 8, 10 a v 18.30 hod. Na 10. hodinu chrámový sbor připravuje Mši G dur Franze Schuberta. K přijímání zazpívá Laudate Dominum Wolfganga Amadea Mozarta. Na závěr bohoslužby opět zazní oblíbené slavnostní Händlovo Aleluja z oratoria Mesiáš.

O Velikonočním pondělí 24. 3. se mohou věřící zúčastnit mše svatě v 8 nebo v 10 hod. Duchovní hudba tentokrát zazní i na Velikonočním pondělí. Na desáté bude provedena Regina coeli pro soprán, violoncello a varhany, jejímž autorem je Bohuslav Matěj Černohorský. Večer mše nebude.

K prvnímu svatému přijímání děti letos přistoupí v **neděli 30. března** při mši svatě v 10 hodin. (red)

VOLBY PASTORAČNÍ RADY FARNOSTI V SOBOTU 5. A V NEDĚLI 6. DUBNA

PASTORAČNÍ RADA PŘED VOLBAMI

Pastorační rada farnosti (PRF) Panny Marie Královny míru v Praze na Lhotce se na svém v pořadí už 88. zasedání 7. ledna zabývala především zabezpečením voleb nové PRF. Volby stanovila na sobotu 5. a neděli 6. dubna, tedy dva týdny po Velikonocích, jak jsme referovali už v minulém Věstníku.

Kandidáti mohli být podle harmonogramu, který si rada stanovila, navrhováni do neděle 9. března. Vyhlášení nebo oznámení kandidátní listiny pro volby do pastorační rady se předpokládá, jak jsme již rovněž čtenáře informovali, na Květnou neděli 16. března.

O zapůjčení volebních urn bude požádán Úřad Městské části Praha 12.

Pokud jde o vlastní průběh voleb v sobotu 5. a v neděli 6. dubna, budou hlasovací lístky farníkům s hlasovacím právem vydávány po oba dva dny a volit se bude po všech mších svatých. Hlasy se mají sečíst v neděli 6. 4. večer a výsledky vyhlásit další neděli dne 13. dubna. Nově zvolená pastorační rada se pak k ustavujícímu zasedání sejde hned následující den večer.

Dále vzala PRF na vědomí odhad výdajů a příjmů farnosti v tomto roce. Běžné příjmy ze sbírek se předpokládají v částce 550 000 Kč. V této částce nejsou zahrnuty výnosy sbírek pro potřeby arcidiecéze a ve prospěch spřátelené kralovické farnosti, jež jsou vykazovány v jejich účetnictví a naše hospodaření neovlivňují.

Běžné výdaje, jako plyn, elektřina, vodné a stočné, režijní výdaje na provoz, drobné opravy, pojištění a zabezpečení kostela, bohoslužebný materiál a desátek pro arcibiskupství se odhadují na 171 450 Kč. Čekají nás však mimořádné výdaje odhadované na 1 990 000 Kč, z toho 1 900 000 Kč na opravu střechy a zbytek na opravu podlahy v kapli kostela a na vymalování kaple.

Pak se za účasti Arch. Libora Martinka jako hosta pastorační rada zabývala možnostmi dostavby farní budovy. L. Martinek při zasedání prezentoval úvahu o eventuální jednopodlažní dostavbě farní budovy kolem presbytáře

kostela, která by umožnila lépe řešit bydlení faráře oproti nynější situaci na faře a současně rozšířit prostor pro pastorační činnost. Host upozornil, že jak obloukový půdorys dostavby, tak její maximální výška daná spodní hranou vitrážových oken presbytáře vyvolává kompromisy stavebního i užitného charakteru dostavby. Rovněž upozornil na komplikace architektonického sladění dostavby s oběma postranními objekty kostela. K tomu všemu i k případné možnosti stavby objektu samostatně stojícího za presbytářem se rozvinula diskuze, v níž bude PRF pokračovat po získání zatím jen přibližného odhadu stavebních nákladů.

Dále vzala PRF na vědomí zprávu o přípravě farního plesu, zabývala se přípravou postní duchovní obnovy pro manžele, zimní chaloupky, únosnosti stropu kostela pro nové zateplení při generální opravě střechy.

Dosavadní prodej brožury Kostel Panny Marie Královny míru – historie a současnost (1937–2007) už pokryl náklady a brožura je i pro případné další zájemce stále ještě na skladě.

Jak se ukázalo loni v adventu, zájem škol z okolí o informační návštěvy kostela začíná překračovat možnosti farnosti.

Poslední zasedání dosavadní pastorační rady farnosti bylo naplánováno na 3. března. (h+red)

Nové stanovy pastoračních rad

(Dokončení ze str. 1)

ření farní obce tak, aby byla živým společenstvím věřících podle slov „Obec věřících měla jedno srdce a jednu duši“ (Sk 4,32).

Úkolem rady „je spolu s farářem posuzovat otázky týkající se farnosti, radit se o nich, nalézat možnosti řešení, usnášet se na opatřeních, poskytovat součinnost při jejich realizaci, nebo je přímo realizovat“.

K úkolům pastorační rady patří zvláště: Probouzet a prohlubovat vědomí spoluodpovědnosti za farní společenství a oživovat spolupráci jeho členů. Ziskávat a připravovat členy farního společenství pro službu předávání víry a jejího prohlubování. Podporovat vznik a rozvoj nových kněžských a řeholních povolání ve farnosti. Přinášet podněty a návrhy pro přípravu a slavení bohoslužeb a pro živou účast celého farního společenství na liturgii. Podporovat službu v charitativní a sociální oblasti a spolupracovat s místní charitou tam, kde je ustavena. Vidět zvláštní životní situaci rodin a různých skupin farního společenství a hledat účinnou pastorační a charitativní pomoc v jejich potřebách. Podporovat vzdělávací činnost ve farnosti. Farní společenství písemně i ústně pravidelně informovat o práci a problémech ve farnosti. Společnými úkoly a akcemi posilovat vědomí společenství. Zvolit jednoho svého člena za člena ekonomické rady farnosti.

Pastorační rada má mj. právo sdělit biskupovi svůj názor, má-li v uprázdněné farnosti dojít k ustanovení faráře. Netýká se to však administrátora. Tím není dotčeno právo biskupa rozhodnout

o personálních změnách podle svého uvážení. Rada má právo podílet se i na přípravě důležitých pastoračních kroků, řešení důležitých otázek týkajících se života farnosti a na stanovení pořádku bohoslužeb.

Pastorační radu tvoří farář, ostatní duchovní trvale činní ve farnosti včetně jáhnů, delegáti řeholních společenství, katolických církevních sdružení, jež jsou ustavena ve farnosti, dva až šest členů zvolených farním společenstvím a stejný počet členů jmenovaných farářem. Počet členů jmenovaných nesmí převýšit počet volených. Předsedou rady je vždy farář.

Volební právo má každý katolík starší patnácti let příslušející do farnosti. Právo být zvolen má každý katolík starší osmnácti let, který je ochoten plnit úkoly pastorační rady.

Kandidáty může navrhnout každý člen farnosti, který má právo volit. Písemné návrhy přijímají farář a volební komise.

Na ustavujícím zasedání, které svolá předseda do měsíce po volbách, zvolí pastorační rada ze svých členů místopředsedu a sekretáře. A také členy pastoračního výboru. Pokud se výbor neustavuje, plní jeho funkci předseda s místopředsedou a sekretářem. Pastorační výbor se volí všude tam, kde to rada uzná za vhodné, anebo tam, kde má víc než dvanáct členů. Je-li to zapotřebí, může pastorační rada pro speciální úkoly jmenovat odborné komise.

Pravidelná zasedání rady se konají alespoň dvakrát do roka. Hlasovací právo mají všichni její členové. (red)

K R Á T C E

• **PŘI ADVENTNÍ POUTI III.** pražského vikariátu loni 9. prosince byl hlavním celebrantem kardinál Miloslav Vlk. Spolu s dalšími kněžími mši svatou koncebroval i náš lhotecký farář, vikář Bedřich Vymětalík.

• **ÚKLID KOSTELA** před Velikonocemi je naplánován na sobotu 15. března od 8.30 hod. (r)

• **TŘÍKRÁLOVÁ SBÍRKA**, o jejímž průběhu psal Tomáš Hrouda velice zajímavě v minulém Věstníku, letos v naší farnosti vynesla 39 170,73 Kč, z toho přímo v kostele 5421,50 Kč. Vybíralo se do 12 úředně evidovaných zapečetěných kasiček. 65 % výnosu sbírky – tedy 25 460 Kč – obdržel Církevní mateřská škola Studánka.

• **NEJVĚŠÍ „ATRAKCI“** společně večere členů a členek pastorační rady a jejich manželek a manželů se na konci masopustu v salonku restaurace Fantasy na Novodvorské stal Tadeáš Šimon Hrouda. Zvlášť u přítomných dam šel doslova z ruky do ruky. Vůbec mu to nevadilo. Jednu chvíli se ocitl na klíně dámy sedící vedle Jakuba Hradce. J. Hradec vykládal cosi ze svého mládí, ne-li dokonce z dětství. Tadiík, jak mu rodiče říkají, na něm svými doširoka otevřenými kukadly nabrouď čtvrt hodinu doslova visel. Jako kdyby si chtěl jeho vyprávění doslova zapamatovat, aby je mohl dávat k lepšimu někde mezi batolaty. (jis)

DUBNOVÁ FARNÍ AKADEMIE s přednáškou dlouholetého komentátora Svobodné Evropy, pak Radiožurnálu a nyní Deníku IVANA HOFFMANA na téma VÍRA a MÉDIA – VÍRA A POLITIKA (o tom, jak se k sobě mají starost o věci veřejné a starost o duši) se bude výjimečně konat V SOBOTU 5. DUBNA V 17 HODIN, tedy po odpolední mši svaté. (kš)

FARNÍ AKADEMIE

ZDRAVÉ OČI PRO AFGHÁNISTÁN

Afghánský chlapec Adžamal, jehož osud vyvolal značnou vlnu mezinárodní solidarity

potou. Chlapcův příběh začíná koncem roku 2001, kdy jeho fotografie pořízená českým fotografem v kábulské nemocnici byla uveřejněna v Lidových novinách. Pomoci mu se rozhodla pracovnice Berkatu Marta Nollová. Paní Nollová kontaktovala Petru Procházkovou, jež byla tehdy v Afghánistánu. Té se pomocí jejích přátel (poznámka redakce Věstníku: a pomocí Adžamalových fotografií vyvěšených z iniciativy P. Procházkové v afghánských mešitách, jak se lze

dočíst na internetových stránkách o. s. Berkata) podařilo malého Adžamala najít.

Pak byl projekt odstartován. V první fázi byla organizována pomoc především materiální – peníze, vitamíny, jídlo, dárky. A potom lékařská. Do té se postupně zapojila kábulská nemocnice, česká 6. polní nemocnice v Kábulu a Společnost pro ranou péči.

Společnost pro ranou péči Berkatu navrhla oslovit špičkového očního chirurga z oční kliniky Lexum – profesora MUDr. Martina Filipce, CSc. (Další poznámka redakce Věstníku: klinika Lexum má své ústředí

(Dokončení na str. 4)

Na únorové Farní akademii přednášela v neděli 3. 2. paní **Bedřiška Kotmelová**, členka občanského sdružení (o. s.) Berkata, na téma **Jak se žije v Afghánistánu**. Ale přednáška se mohla jmenovat i Jak pomáhá o. s. Berkata v Afghánistánu.

Berkata vznikl v roce 2000 v Ingušsku na podporu dětského stacionáře v Grozném za spoluúčasti paní Petry Procházkové (ta přednášela na naší Farní akademii dne 8. října 2006). Impulsem pro vznik občanského sdružení Berkata v České republice byla snaha skupiny lidí kolem P. Procházkové dále rozvíjet již navázané kontakty. Nyní se aktivity sdružení Berkata realizují především v Afghánistánu, Čečensku a Česku.

Afghánistán je vnitrozemským státem se suchým kontinentálním podnebím, kde zemědělství bylo dříve podmíněno zavlažováním půdy pomocí dlouhých podzemních kanálů, kterými byla přiváděna voda z horských oblastí. Tyto kanály však byly z větší části zničeny v průběhu války sužujících zemi v posledních 25 letech. V mnoha vesnicích vyschly i studny a voda se musí z velké vzdálenosti donášet. Všudypřítomný prach je jednou z příčin očních nemocí četných právě ve venkovských oblastech.

S tím souvisí jeden z projektů o. s. Berkata, nazvaný Adžamal podle afghánského chlapce narozeného asi v roce 1994 a postiženého sle-

ADOPCE NA DÁLKU V NAŠÍ FARNOSTI

V roce 2004 jsme se zapojili do projektu Adopce na dálku Arcidiecézní charity (ADCH) Praha. Dva roky jsme podporovali vzdělávání osmiletého Francise Ssenyonjo v Ugandě. Bohužel koncem roku 2006 přišla zpráva, že chlapec ze školy odešel. Více informací o něm nemáme.

Rozhodli jsme se v Adopci na dálku pokračovat. Tentokrát jsme si vybrali slečnu Teenu K. Thomas z Indie. Narodila se 30. května 1988, je římskokatolického vyznání a ráda tancuje. Chtěla by se stát zdravotní sestrou. Vystudovala 1. ročník a ráda by ve studiu pokračovala. Je charakterizována jako milá dívka, která sice ve studiu nevyniká, ale pilně se učí a zlepšuje své výsledky. Bydlí v internátu. Doma má rodiče, jednadvacetiletého bratra a patnáctiletou sestru. Všichni tři studují a pro otce rolníka je obtížné zajistit rodinné základní potřeby.

Teena studuje Zdravotní školu sv. Ignáce v Honnavaru, která byla založena v roce 2004 po iniciaci řádovou sestrou Marií Goretti za finanční podpory rozvojovým fondem ADCH Praha. Škola vzdělává chudé dívky ze zemědělské oblasti v okolí Honnavaru. Jedná se o přímořskou oblast u Arabského

moře na jihozápadním břehu Indie. V okolí města žijí lidé v extrémní chudobě, která je potencionována negramotností a nízkou kvalifikací místních obyvatel. Špatná ekonomická situace rodin je často příčinou nájemné dětské práce.

Naše Teena je v dobrých rukou řádových sester misijní kongregace Sester královny apoštolů. Doufejme, že za podpory naší farnosti tuto vyšší odbornou školu vystuduje, aby se mohla stát potřebnou zdravotní sestrou v chudobné oblasti Honnavaru. (vs)

Zdravé oči pro Afghánistán

(Dokončení ze str. 3)

a také další pracoviště v oblasti naší farnosti.) Doktor Filipec nakonec, po řadě obtížných jednání s afghánskou administrativou, odletěl v roce 2005 do Kábulu. Tam pak za podpory mnohých sponzorů a ve spolupráci s italským kolegou doktorem C. Carresim operoval a transplantoval oční rohovky a současně školil afghánské oční lékaře.

Úspěch akce byl značný: desít-kám Afghánců se vrátil zrak a vyškolen byl i tým místních lékařů, kteří jsou nyní schopni dělat transplantace rohovek samostatně.

Na projekt Adžamal později navázal projekt Zdravé oči pro Afghánistán, který např. formou dárcovství dodnes zajišťuje rohovkové štěpy pro nejchudší pacienty, rozvíjí spolupráci s kábulskou klinikou Núr a nově i s tamní Univerzitní oční klinikou, kde probíhají další školení.

Jeden z dalších významných projektů o. s. Berkat se nazývá Šťastné létající koberce. Ten je určen na pomoc ženám, přesněji řečeno vdovám, které tvoří 60 % z afghánských žen, a sice zřizováním dílen, kde ženy vyrábějí oděvy a doplňky s tradiční výšivkou. Výrobky se na tzv. bazaretech Berkatu nabízejí v ČR a finanční výtěžek se vrací zpět do Afghánistánu. V Afghánistánu se Berkatu podařilo otevřít i kurzy šití a vyšívání a zřídit též kurz gramotnosti.

Přednášející hovořila rovněž o partnerství v projektu na pomoc při léčbě drogových závislostí v psychiatrické klinice v Kábulu. Úlohou o. s. Berkat při něm je provozování a rozvíjení ergoterapeutické chráněné dílny – kožařské pro muže a šicí pro ženy, což je také spojeno s výukou gramotnosti. A také o projektu, v rámci kterého se v České republice léčí těžce nemocné afghánské děti. Nyní jsou v českých nemocnicích tři.

Paní B. Kotmelová se též zmínila o bezpečnostní situaci a o některých zvláštích života v Afghánistánu: Bílí lidé a zvláště pak ženy tam musí mít afghánský doprovod. – Nejsou kvalifikovaní úředníci. – Děvčata za panování Talibanu nesměla do škol. – Na veřejnosti nelze smřkat. Atd.

V diskuzi B. Kotmelová odpověděla na řadu otázek souvisejících s mentalitou mužů, s průmyslem, zemědělstvím (které je stále do značné míry závislé na pěstování máku, tedy zdroji opia), a s postavením žen.

Projekty Berkatu lze finančně podpořit zasláním příspěvku na následující účet: číslo účtu 633633/2400,

eBanka, variabilní symbol 331 (projekt Zdravé oči pro Afghánistán) nebo variabilní symbol 333 (projekt Šťastné létající koberce). Projekt Šťastné létající koberce lze též podpořit zasláním SMS zprávy: DMS Berkat na číslo 87777.

KAREL ŠTAMBERG

OPSÁNO Z INTERNETU

PŘESTOŽE JSME NAKONEC z mnoha důvodů Adžamala neoperovali, hlavní cíle našeho projektu jsme nejen naplnili, ale v mnohém jsme se dostali i dál, než jsme předpokládali. Podařilo se nám dát základ novým oborům v oftalmologii v Afghánistánu a zdá se, že tento projekt nebude posledním, kterého jsme se tam zúčastnili.

Prof. MUDr. MARTIN FILIPEC, CSc., v interview B. Kotmelové na webu (internetových stránkách) o. s. Berkat

HOSPODAŘENÍ FARNOSTI ZA ROK 2007

Na kostelních sbírkách a darech do kasiček na provoz se vybralo za celý minulý rok 694 400 Kč. Úroky na běžném účtu činily 2200 Kč. Celkem tedy běžné příjmy byly 696 600 Kč.

Běžné výdaje za rok 2007 činily 832 800 Kč. Do těchto výdajů patří:

Plyn 91 800 Kč.

Elektrina 55 900 Kč.

Odvod do svépomocného fondu Arcibiskupství 52 000 Kč.

Režijní výdaje na provoz kostela 25 800 Kč.

Katolický tisk a učebnice náboženství 73 500 Kč.

Bohoslužebný materiál (hostie, víno) 17 300 Kč.

Vodné a stočné 12 400 Kč.

Pojištění kostela proti požáru a živelním pohromám 12 100 Kč.

Zabezpečení kostela – alarm proti krádeži 3500 Kč.

Opravy kostela (vzduchotechnika a drobné opravy) 47 200 Kč.

Tisk brožury k 70. výročí a výroba panelů na jubilejní výstavu 52 100 Kč.

Odvod sbírek vyhlášených Arcibiskupstvím (Svatopetrský haléř, Charita, kněžský seminář, církevní školství atd.) 90 200 Kč

Poskytnuté dary (CMŠ Studánka, Nemocnice sv. Karla Boromejského): 40 000 Kč.

Škody způsobené krádeží v našem kostele: 146 400 Kč.

Odpisy hmotného majetku 112 600 Kč.

Dary zúčtované do fondu investic a oprav roku 2007 423 100 Kč. Po srpnové krádeži jsme z tohoto fondu

NA ZÁKLADĚ ŽÁDOSTI... o použití implantací syntetických (náhradních) očních zřítelnic, které vláda České republiky přivezla do Afghánistánu a dala k dispozici nemocnici Núr..., a po prostudování příslušných materiálů náboženské sekce Emáma Abú Haniife, ve kterých je řečeno, že použití implantátů zřítelnic není v rozporu s islámským právem, protože implantace ovčích zubů je podle tohoto práva povolena.

...Bůh ví, kde je pravda.

Podle výše uvedené citace náboženští vůdcové dovolují implantace nosu a zubů, proto i my povolujeme implantace očních zřítelnic.

Z fatvy Rady ulemů Afghánistánu (rady islámských duchovních)

Tyto zákony pro celé území, vydávané velice zřídka, se vždy týkají zásadních rozhodnutí a ovlivňují život v celé zemi

čerpali prostředky na pořízení elektro-technického zabezpečení kostela – 75 100 Kč.

Zůstatek pro použití v příštím období činí 348 000 Kč.

Dotace na rekonstrukci vitráží a na pořízení hmotného majetku:

Hlavní město Praha na rekonstrukci vitráží 1 241 000 Kč.

Městská část Praha 4 na rekonstrukci vitráží 758 900 Kč.

Dar Renovabis na nákup automobilu pro duchovní 183 700 Kč.

Dar farníka na nákup automobilu pro duchovní 70 000 Kč.

Celkem tedy tyto dotace a dary činí 2 253 600 Kč.

Výdaje z těchto dotací a darů:

Rekonstrukce vitráží v presbytáři kostela 1 999 900 Kč.

Nákup automobilu 263 400 Kč.

Celkem 2 263 300 Kč.

Naše farnost vede již druhý rok hospodaření v podvojném účetnictví. Tomu odpovídá i terminologie a členění v tomto výsledku hospodaření.

Na závěr ještě finanční stav k 1. lednu 2008:

Na běžném účtu farnosti a v pokladně celkem 578 115 Kč.

Na účtu u Poštovní spořitelny 5573 Kč.

Na termínovaném účtu, kde je uložen výnos z prodeje rekreačního domu v Královci, **766 839 Kč.**

(v)

MALÍŘKA KŘEŠŤANSKÉ RADOSTI

V únoru se nám v kapli Božského Srdce Páně představila malířka Lucie Angelico Holíková.

Slečna Lucie, která si své druhé jméno zvolila podle patrona umělců, dominikánského mnicha blahoslaveného Fra Angelica, jednoho z nejvýznamnějších malířů 15. století a jednoho z nejlepších církevních umělců vůbec, kterého obdivuje, není na Lhotce nováčkem. Až do svých sedmi let, dokud s rodiči bydlela na lhoteckém sídlišti v Zárubově ulici poblíž konečné stanice autobusu, chodila do kostela k Panně Marii Královně míru. Od té doby vystudovala v bezprostředně „porevolučním“ čase nejen pražskou Výtvarnou školu Václava Hollara, ale poslední dva roky souběžně též Teologickou fakultu.

Svou lhoteckou výstavu nazvala Arcus, což chápe jako most z nebe anebo duhu překlenující vzdálenost mezi Bohem a námi. Její vzor Fra Angelico říkával, že kdo chce malovat Krista, musí se ho učit poznávat a milovat v modlitbě. To, co načerpal v kontemplaci, se snažil předávat dál. O totéž se snaží i Lucie Holíková. To, co načerpá v modlitbě, předává lidem kolem sebe – věřícím, hledajícím i nevěřícím.

Její plátna stejně jako drobné grafiky svědčí, že víru chápe jako něco radostného. Usmívá se nejen její Kristus na olejomalbě Tvář, inspirovaném tváří z Turínského plátna, ale i Ježíš ukazující na obraze znázorňujícím Vzkříšení rozrušeným učedníkům rány na svých rukách. Rány na zápěstí, jaké opravdu musel podle novějších výzkumů utrpět, tedy nikoliv rány na dlaně, jak je v souvislosti s jeho ukřížováním zobrazovala křesťanská tradice. Pánův úsměv na obrazech L. Holíkové je odrazem jejího vlastního duchovního prožitku.

Když se modlí, cítí totiž, že i na ni se Ježíš Kristus usmívá.

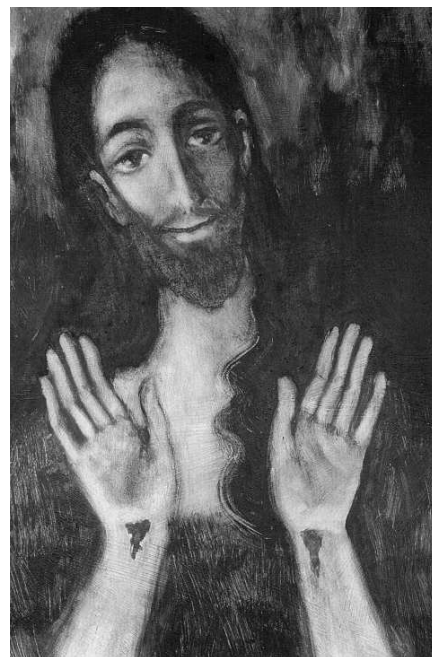
Na Lhotku přivezla šest velkých olejomalb starých deset, devět a osm let. Mezi nimi též sv. Bruna se syrově namalovaným obličejem, ale zase – usmívajícího se.

Usměvné jsou i její drobné ilustrace biblických textů. A nejen biblických. Usmívá se strom na ilustraci verše z Jeremiáše „Požehnan buď muž, který důvěřuje Hospodinu. Bude jako strom zasazený u vody.“ Usmívá se i spáček přikrytý peřinou, i měsíček nad ním na obrázku k poslednímu verši čtvrtého žalmu „Pokojně uléhám, pokojně spím, neboť ty sám, Hospodine, v bezpečí mi dáváš bydlet.“ Na ilustraci slov Matky Terezy „Není důležité, co děláš, ale s jakou láskou to děláš“ se usmívá človíček sedící u PC i obrazovka počítače. A na obrázku brány s cestou směřující symbolicky ke slunci se v závěru citace Žalmu 32 „Dám ti prozíravost, ukážu ti cestu, kterou půjdeš, budu ti radit, spočine na tobě mé oko“ usmívají alespoň písmena O.

Třetí skupinou ze své tvorby, jejíž ukázky L. A. Holíková představila na Lhotce, byly grafiky k dílu sv. Jana od Kříže inspirované starozákonní Písní písní – s motivy manželské nebo snoubenecké lásky, jež mají vyjadřovat splynutí duše s Bohem.

Ke svému studiu teologie Mgr. Lucie Angelico Holíková říká: „Výtvarno je jedno křídlo. Ale abych mohla dělat sakrální tvorbu, musím malovat nejen srdcem a inspiraci čerpat v modlitbě. Potřebuji i cosi jako racionální podklad. Takže to druhé křídlo je teologie.“ A šibalsky dodává: „Když s oběma křídly mávám, pěkně letím.“

Letošní lhotecká výstava není první výstavou Lucie Holíkové, mladé ženy, která se letos dožije Kris-

L. A. Holíková: Pokoj vám (olej)

tova věku. Veřejnost měla poprvé příležitost seznámit se s její tvorbou na členské výstavě Unie výtvarných umělců České republiky v řevnickém zámečku v roce 1999. Tentýž rok však už měla samostatnou výstavu ve strašnickém kostele Neposkvrněného početí Panny Marie. Z dalších jejích prezentací připomeňme alespoň výstavy v roce 2003 v Hejnicích a loni v Brně na Petrově. Od listopadu 2007 vystavovala své grafiky v Karmelitánském knihkupectví u sv. Vojtěcha v Praze a tato výstava trvala ještě minulý měsíc. Prezentace děl L. A. Holíkové v naší kapli byla už její osmou výstavou.

Na závěr dodejme, že Lucie Holíková není jenom výtvarnicí, ale též jedním z moderátorů pořadu Po hladině, kterým se náboženská redakce České televize netradičním způsobem snaží přiblížit křesťanství současné mladé generaci. (jis)

K R Á T C E

- **BRNĚNSKÉ SDRUŽENÍ** Podané ruce, které se už sedmnáct let orientuje na prevenci a léčbu závislosti především na nealkoholových návykových látkách, nabídlo loni před vánočními svátky v našem kostele ikony ze svého střediska Eikon.
- **JENOM MÁLOKDO**, kdo si o druhé neděli postní v kostele s chutí zazpíval krásnou píseň Nedejme se k spánku svěsti na slova sv. Terezie z Avily, si asi nad notami v Kancionálu všiml, že ji Petr Eben složil právě před 40 lety. Hluboce věřící skladatel vážné hudby, který poměrně nedávno

zemřel, tak dokázal, že umí vytvořit nejen náročné kompozice, ale složit i líbivě znějící písničku.

- **SBORMISTR** lhoteckého chrámového sboru Ladislav Pospíšil odcestoval ve středu 20. února s Českou filharmonií na třítydenní zájezd do Spojených států. Asi polovinu tohoto času orchestr stráví v Kalifornii a Arizoně a pak bude koncertovat na východním pobřeží USA.
- **NA KŘÍŽOVOU CESTU** v neděli 24. března navázal na Lhotce koncert duchovní hudby z děl J. Brahmsa, J. Horáka a A. Dvořáka, při kterém účinkovali Vladimír Roubal (varhany) a Jan Verner (zpěv). Duchovní slovo posluchačům tlumočil Jindřich Šachl, lektor strahovské baziliky.

• **PO DVOU VÝSTAVÁCH** obrazů Simo-
netty Šmídové z Hrádku u Sušice, maminky
sedmi dětí, v Kulturním centru Novodvor-
ská, bude se ve druhé polovině března
její prodejní výstava konat i v naší kapli
Božského Srdce Páně.

• **DALŠÍ KONCERT** mladých japonských
umělkyně se bude v kapli Božského Srdce
Páně konat 30. března v 16.30 hod.

• **JENDRUCHOVCI**, katolický rodinný sou-
bor z Bratislavy, který už úspěšně v našem
kostele vystupoval, bude u nás znovu do-
provázet mši svatou v neděli 13. dubna
v 10 hod. Tentokrát v plné sestavě – včet-
ně členky, která minule nemohla opustit
své právě narozené děťátko. (red)

OHLASY

HLAVA PANNY MARIE

Ad Věstník číslo 6/2007

NEJCENNĚJŠÍM EXPONÁTEM loňské výstavy k 70. výročí našeho kostela byl odlitek hlavy Panny Marie ze strženého Mariánského sloupu v Praze na Staroměstském náměstí. Pateru Vladimíru Rudolfovi ho věnoval literární vědec Vladimír Justl, vydavatel Sebraných spisů Vladimíra Holana a přítel našich významných básníků.

U odlitku hlavy byl nějaký čas také obrázek Jaroslava Seiferta, autora básně Hlava Panny Marie, která začíná vzpomínkou na jeho návštěvu u V. Holana. Když Seifert k němu přišel, Holan sklapl knihu a na něco se ho tázal – snad na to, zda věří v posmrtný život. Ale J. Seifert otázku přeslechl, protože viděl před sebou kopii hlavy, kterou dobře znal z doby před 60 lety, kdy byl v davu přítomen stržení Mariánského sloupu. Tehdy se ulomená hlava zakutálela k němu a Seifert zachytil její zbožný pohled.

Ted' vidí opět tuto hlavu, ale mezitím uplynul takřka celý jeho život. Jeho život jakoby byl zarámován tímto dvojím setkáním s Pannou Marií. Poprvé ji spatřil jako mladistvý bouřlivák v davu kácejícím sochu jako domnělý triumfální pomník vítězství na Bílé hoře, podruhé hledí na ni již s pokornou moudrostí stáří a ptá se, co mu – snad již před šedesáti lety – chtěla Panna Maria říci.

Báseň nemá rýmy, její krása je v prostotě vyprávění, v několika neobvyklých přirovnáních (záblesky světla na plynoucí Vltavě připomínají míchání karet; báseň začíná narážkou na podobnost mezi trnitými keři podzimu a stářím) a v myšlenkovém poselství.

Snad každému se stane, že určitá situace v jeho životě se opakuje – setkání s dobrým známým po letech, setkání s krajinou mládí apod. Ale v tomto případě je opakování mnohem významnější. Je to setkání s Pannou Marií. Báseň se jmenuje **Hlava Panny Marie**, nikoli Hlava sochy Panny Marie.

Na naší výstavě fotografie Jaroslava Seiferta (která se pak ztratila – poznámka redakce Věstníku) mohla vyvolat dojem, že básník měl odlitek hlavy při psaní básně na svém stole. Tak tomu však není. Seifert dostal kopii hlavy teprve po smrti svého přítele Vladimíra Holana, jehož považoval za největšího z českých básníků. Článkem spojujícím kopii hlavy, kterou uviděl Seifert u Holana, kopii v našem

kostele a kopii na fotografii Jaroslava Seiferta je literární vědec Vladimír Justl. Justl dal z kopie, která patřila Holanovi, zhotovit pět odlitků, z nichž jeden věnoval po Holanově smrti – z podnětu paní Věry Holanové – Jaroslavu Seifertovi a jiný P. Vladimíru Rudolfovi. Tak se replika hlavy sochy dostala do našeho kostela. Budiž mu za to dík!

LITERÁRNÍ VĚDEC Doc. Dr. Vladimír Justl (1928) studoval až do jeho uzavření v roce 1941 na Arcibiskupském gymnáziu v Praze. Gymnaziální studium dokončil na Jiráskově gymnáziu. V r. 1947 začal studovat bohemistiku na pražské Filozofické fakultě. Jako funkcionář lidové strany byl v dubnu 1948 vyloučen, ale podařilo se mu – za pomoci několika významných lidí – v letech 1951–54 dostudovat v Olomouci. V letech 1954–90 pracoval jako redaktor nakladatelství Odeon, kde vydal řadu spisů z české literární klasiky. V letech 1965–90 byl uměleckým vedoucím poetické kavárny Viola, v níž se denně(!) pořádaly večery poezie. Je autorem knižních prací o V. K. Klicperovi, o bratřích Mrštíkoviých a životopisu Vladimíra Holana.

MILAN SOBOTKA

OSLAVY 70. VÝROČÍ

Ad Věstník číslo 7/2007

ŠKODA, ŽE UŽ NEMOHU být u takových událostí, jako byla oslava na Lhotce. Snad u toho byla moje mladší dcera s rodinou. Bydlí sice v Modřanech, ale autobusem má na Lhotku výhodné spojení...

Ráda bych se s vámi podělila o vzpomínku z roku 1928. Blížilo se svatováclavské milénium. Svatovítský regenschori, profesor církevní hudby na konzervatoři, žádal našeho profesora,

Pisatelka dopisu 96letá paní Jitka Dajbychová (vlevo) loni při oslavě 102. narozenin Valerie Jandové, vdovy po spoluzakladateli před únorem 1948 velice oblíbeného Evropského literárního klubu Ladislavu Jandovi. Paní Jandová letos na Nový rok zemřela.

jestli by nemohl poslat některé žačky na posilení sboru. Z našeho ročníku jsme tedy čtyři začaly chodit na zkoušky do kláštera u sv. Jiří. Nacvičovala se vánoční mše od Ryby. A na svatého Štěpána dopoledne zazněla s doprovodem orchestru konzervatoristů ve Smetanově síni v Praze poprvé. Od té doby se šířila jako lavina.

JITKA DAJBYCHOVÁ, Praha 5

BOHOSLUŽBA PRO PÁNÍČKY

Ad Věstník číslo 6/2007

„Když byl otec Kamil Vrzal informován, že tam jsou i osmáci, rozhlížel se nejprve po žácích osmé třídy. Teprve později se dověděl, že to jsou zvířátka...”

DÍKY ZA VĚSTNÍK k 70. výročí posvěcení vašeho kostela a jeho historii.

...vrátím se k pozhřebání zvířat. To se mi moc líbilo... Poté, co se vyjasnilo, že osmáci nejsou žáci osmé třídy, ale zvířátka, byla jsem jata zvědavostí a touhou přijít tomu na kloub, lépe řečeno na srst. Můj zrak padl na knihovničku a Brehmův Život zvířat. Mám ho dokonce dvojmo: (německy po manželovi) svůj v češtině. A našla jsem to v knize Savci, str. 196–197 – včetně fotky.

Tak tedy: Degu = Octodon (osmák) degus – jihoamerická paměť.

Výtah z popisu: Degu patří k nejhodnějších zvířatům Chile. Žerou stravu rostlinnou, plení sedlákům pole, dělají si zásoby, ale nedrží zimní spánek. Dají se ochočit, ale čilí jsou až v noci. Kousaví nejsou, přítulní také ne.

Vysvětlivka jména: Zvýkací plocha jejich stoliček má tvar arabské osmičky.

HELENA KALWITZ, Berlín

CO PRO VÁS ZNAMENÁ být šťastný?

Prožívat pocit štěstí pro mě znamená uvědomovat si svou účast na závratném Božím stvoření a být za ně vděčný.

MICHAL HORÁČEK, aktivní účastník „sametové revoluce“ (viz obrázek na str. 15), textař a spisovatel, jenž loni dostudoval antropologii ŠTĚSTNÝ JIM 24. ledna 2008

ŽENA – to bylo její přesvědčení (Charlotty Masarykové, roz. Garriguové, manželky prvního československého prezidenta – poznámka redakce Věstníku) – že nežije jen pro muže a muž nežije jen pro ženu; oba mají hledat zákony Boží a je uskutečňovat, vzpomínal na ni Tomáš Garrigue Masaryk.

MF DNES 24. ledna 2008

ZIMNÍ VÝLET DO VESMÍRU

Koncem ledna se vydala naše skupinka 16 lidí – z toho několik mládežníků-pátečníků, dvě katechumenky, vedoucí pátečníků, dvě rodiny, dvě malé děti, jedna skautská vedoucí a otec Kamil Vrzal na chatu Diecézního centra pro mládež Vesmír. Záměrem akce bylo nejen více utužit naše páteční společenství, ale také se pokusit ukázat našim katechumenům různé podoby života ve farnosti. Věkové rozpětí účastníků: od 10 do 45 let.

V pátek po příjezdu jsme se seznámili s obyvateli Vesmíru – jedním knězem a skupinkou jeho týmáků, kteří připravují pro mládež program. Vesmír totiž není obyčejná horská chata v Orlických horách, ale místo, kde mají příchozí zažít společenství. Jako nabídka pro lidi z farností, kde není moc mladých lidí, mi tenhle nápad přijde dobrý. Taky je zde prostor pro různé programy mladých, třeba animátorů.

Celkem nás zde bylo i s dalšími skupinami asi osmdesát. Vídali jsme

se hlavně při společném jídle a při sobotní mši. Jinak jsme měli program samostatný.

V sobotu někteří z nás vyrazili na běžky, někdo sjezdoval, zbytek boboval a byl na procházce. Konečně jsme po dlouhé době uviděli aspoň trochu sněhu!

Večer se pak naše skupinka setkala a měla vlastní program. Navzájem jsme se představili pomocí básničky. Povíдали jsme si nejprve o sobě, pak o svém vztahu k druhým, o své radosti ze života a souběžně o vztahu k Bohu a radosti ze života s ním. Pak jsme se rozdělili na malé skupinky a hráli hádankovou pantomimu. Do hry se zapojili úplně všichni a bylo nám spolu dobře. Nakonec jsme odešli do kostela sv. Matouše, který je uvnitř prázdný, a pomocí svíček jsme vytvořili kříž. Každý si stoupl na to místo kříže, kde si myslí, že se právě nachází a kde se cítí dobře. Následovaly přímluvné modlitby.

Druhý den v neděli se naše skupinka zase sešla v místní kapli a měli

jsem eucharistii jako společenství kolem oltáře. Při něm jsme si znovu připomněli večerní program. Kamil nás každého nechal vybrat jednoho apoštola, aby nám připomněl náš úkol být apoštolem pro druhé. Tato mše svatá byla vyvrcholením společného víkendu a také poděkováním za něj.

Ještě zbylo trochu času na procházku zasněženou krajinou. Protože otec Kamil na Vesmíru dva roky sloužil v rámci civilky jako týmák a znal to tam, ukázal nám v lese i krásný dřevěný kříž.

Po obědě jsme se rozjeli domů. Pokud mohu mluvit za naši rodinu, tak nám přišlo bezva, že jsme mohli být spolu a taky být součástí společenství. Moc mě potěšilo, že ačkoliv jsme různě staří a z různých prostředí, bylo nám spolu moc dobře a že program se nám opravdu vydařil.

EVA REMEŠOVÁ

NAVAZUJÍCÍ ČLÁNEK Oáza klidu čtěte na následující straně.

PROGRAM ZÁJEZDŮ NA LETOŠNÍ ROK

Cestovatelé, průzkumníci a Vy všichni, kdo se hlásíte k národu vytrvale poutnickému!

Přichází k Vám opět Vaše zájezdová parta, která ve složení pater Bedřich Vymětalík + Hana Stehlíková + veškeré Vaše nápady a podněty pro Vás připravila následující zájezdovou sezónu.

Už už to vypadalo, že za těch šest vytrvalých let, kdy spolu jezdíme na poutní zájezdy, jsme, lidově řečeno, vymetli každý kout naší země a že budeme mít tentokrát problém, jak program na novou sezónu sestavit. Ale po pár chvilkách pátrání nad mapou a nad Vašimi podněty jsme zjistili, že opak je pravdou. Nápadů opět bylo víc, než co je vůbec časově možné stihnout.

Zájezdy budou oznamovány a objednávky přijímány jako v minulých letech. Do každého poutního dne je zakomponována mše svatá tak, jak jsme už zvyklí. Termíny prvních dvou zájezdů jsou již určeny. Další budou stanoveny podle celkového programu farnosti a včas oznámeny. Kam tedy pojedeme:

OÁZA KLIDU

Jsem moc ráda, že jsem jela na Vesmír do Orlických hor. Bylo krásné vidět a zažít, jak blízko Bohu lze žít od rána do večera, jak si lidé rádi mohou navzájem pomáhat a jak lze každého člověka přátelsky přivítat. A člověk byl toho všeho součástí.

Nad Vesmírem je kostel sv. Matouše, zchátralý, ale přesto téměř magický. Byli jsme se tam večer pomodlit. Za světla několika svíček to bylo nádherné místo pro rozjímání a modlitbu. Jenom jsem se trochu bála, že v kostele osvětleném jen několika svíčkami zakopnu a něco si zlomím. Ale nic jsem si nezlomila ani v kostele, ani při lyžování, ani při procházce zasněženými horami.

V tom horském vzduchu člověku dobře chutnalo. Bylo to i zásluhou toho, že se vždy našli dobrovolníci, kteří šli pomoci oškrábat brambory či umýt nádoby. Při snídani, při obědě i při večeři se všichni noví návštěvníci vítali a ti, kdo již museli odjíždět, se loučili.

Na Vesmíru se hodně zpívalo, všichni zářili spokojeností a mně se skoro ani tak moc nechťelo vracet se do Prahy. Ale vrátila jsem se. Určitě jsem ale na Vesmíru nebyla naposledy.

MARKÉTA LINDNEROVÁ,
katechumenka

I. Dne 24. května Dobrá Voda u Hartmanic – Andělská hora a betlém v Sušici: Tímto zájezdem určitě uděláme radost většině z Vás, která se při našich toukách Šumavo o tyto lokality zajímala.

II. Dne 14. června Malá Skála – Bozkov – Semily: V severní části naší země se zatím objevujeme celkem zřídka, a tak nebylo těžké vybrat malé perly v podobě poutního místa, galerie a krásné přírody.

III. Žulová – Jeseník: Dopřejeme si téměř lázeňskou terapii, kterou nám může nabídnout kombinace vesničky Žulová s překrásným kostelíkem a lázeňské město Jeseník. Léčit nás bude krásná příroda ve spojení s návštěvou křesťanských míst tohoto kraje.

IV. Sepekov – Milevsko – Zvíkov: Místa, která si část našich cestovatelů už dlouho přála navštívit. Poutní místo Sepekov a klášter v Milevsku nás plně uspokojí po stránce duchovního rozměru našich poutí. Ale aby to nebylo tak jednostranné,

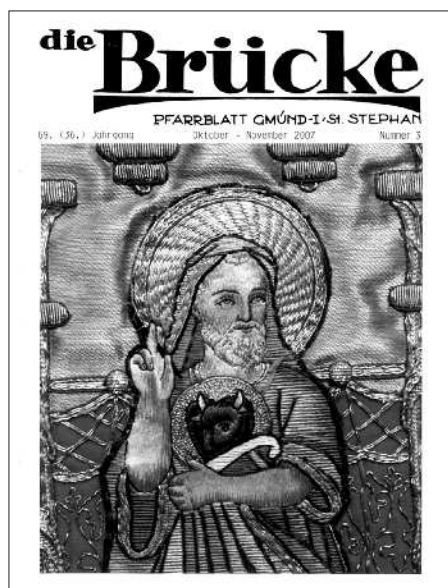
přímo se nám nabízí možnost zajet se podívat na hrad Zvíkov, kde možná zahlédneme zvíkovského raráška. Vynechat soukromý pivovar v podhradí by bylo téměř neodpuštělné, a tak si bude moci ten den každý najít něco pro sebe.

V. Mikulov – zámek Lednice – posezení ve sklípku: Určitě podzimní zájezd, protože když si počkáme na krásné přírodní barvy Moravy ve spojení s architekturou a dobrým vínečkem, neuděláme chybu.

VI. Řezno (Regensburg): Předvánoční zájezd. Toto město na Dunaji s překrásnými chrámy, které historicky ovlivňovalo i vývoj našich zemí, je v předvánočním období nezapomenutelné. Výhoda je, že není tak veliké jako Vídeň, takže se tam budeme, jak doufám, i lépe orientovat.

Přeji Vám jenom samá krásná setkání a zážitky, na které budete rádi vzpomínat.

HANA STEHLÍKOVÁ

DIE BRÜCKE – MOST

se příznačně jmenuje farní list svatoštěpánské farnosti v centru Gmündu. Podobně jako náš Věstník i gmündský časopis vychází v delších intervalech. Na titulní straně jednoho z výstřků, které jsem si přivezl, když jsme si mezi Vánocemi a Novým rokem s několika kamarády zajeli na hranice do Českých Velenic a vedlejšího Gmündu vyzkoušet, jak je teď otevřená schengenská hranice, je Marek Evangelista z caselského gobelínu. Gobelín je starý 105 let. Četné obrázky v číslech farního časopisu, který jsem si od Svatého Štěpána přivezl, dokumentují bohatý nejen duchovní, ale i společenský život farnosti.

Kromě cesty po hlavní silnici se dá do Rakouska přejít po lávce přes Lužnici mezi náspy, kde ještě do roku 1950 jezdila z rakouského Gmündu k nádraží v Českých Velenicích úzkokolejná dráha.

Úzkokolejky na rakouské straně jsou v provozu o víkendy a ve středu anebo na objednávku. Jejich plánované spojení s úzkokolejnou dráhou na české straně hranice, ač je to vzhledem k okupaci Sudet po Mnichovu neuvěřitelné, znemožnila druhá světová válka. Železo bylo tehdy zapotřebí na „důležitější“ věci, než je malá místní železnice.

Do Rakouska lze v Českých Velenicích – jak jsme si to v opačném směru vyzkoušeli – přejít také přes zelenou hranici po zanedbané louce mezi dnes už někdejší českou a rakouskou celnicí. Anebo na druhé straně města, za kulturním domem a domovem důchodců Vitorazskou ulicí. To nám ale současný velenický místostarosta, ochotný Mgr. Miroslav Kotrč, první starosta Českých Velenic po převratu, kterého jsme potkali, když jsme hledali místní informační kancelář, rozmluvil. Prý by to bylo moc daleko.

Kromě historického chrámu v centru je v Gmündu ještě novoměstský chrám Srdce Páně. České Velenice mají chrám Anežky České, kousek od zmíněného hraničního přechodu na místě někdejší úzkokolejky. Kostel je ve druhém bloku za radnicí, kde je také informační středisko.

J. S.

Ahoj, KLUCI a HOLČIČKY

VE CHVÍLI, kdy Vám píše tento dopis, se ještě všichni chumláme do teplých bundiček a svetrů, ale jaro se brzo přičítá se svým krásným vozíkem a ten vozík bude plný překvapení a věcí, jež jsou pro děti moc náročné, ale určitě budou v tom vozíku i věci, kterým už rozumíme. A to si, děti, buďte jisté, že kostelní svíce to nemají vůbec lehké a musí se také hodně snažit. Zrovna včera jsem já a moji kamarádi svítili v kostele a najednou jsme slyšeli, jak pan farář vypráví dětem o postní době a o Velikonocích. No, to Vám ale byly zajímavé věci. A ty děti byly tak poslušné a hodné a dokonce si s panem farářem povídaly a i ti největší lumpové a kluci neposední věděli správné odpovědi. Hned jsem si řekl, že to jsou určitě děti z našeho kostelíčka na Lhotce.

A víte děti, že postní neděle má každá své jméno? Jedna se podle lidového zvyku jmenuje pučálka. To je ale legrační slovo, že ano? Ten název je podle hrachových kuliček, které dřív maminky dávaly napučet do vody a potom z nich uvařily dobré postní jídlo. A taky se jedna postní neděle jmenuje kýchavná. Když někdo v tuhle neděli třikrát kýchl, tak prý byl určitě po celý rok zdravý.

DO MINULÉHO ČÍSLA VĚSTNÍKU se nám vloudil tiskařský šotek, který způsobil, že u otázky Kolik má lhotecký kostel zvonů? nebyla ani jedna odpověď správná. Tak uvidím, jak jste se s tím popraly. Při hodnocení Vašich odpovědí budu velice mírný.

Jako nový úkol Vám dávám docela veselé malování: Nakreslete pro Kristiána barevný vozík plný jarních a velikonočních věcí. Můžete malovat kostelíček, beránky, šneka i myšku, vajíčka, pomlázky a sluníčko a vůbec všechno, co Vás napadne.

Obrázky noste pateru Bedřichovi. Každý, kdo odevzdá krásný obrázek, dostane čokoládovou odměnu. A aby Vám kreslení šlo pěkně od ruky, posílám Vám úplně velikonoční pohádku.

Váš Kri... Kri... KRISTIÁN

JAK VEJCE HÁDALO TAJEMNOU HÁDANKU

Pomalou se blíží jaro, a to není jen tak – takový čas mezi zimou a létem. To je čas plný velkých, tajemných událostí, které se odehrávají v srdíčku každého dítěte. Příroda, ta velká čarovná příroda, se už vůbec nenechá zahanbit a kouzlu si podle svého a vždycky se přičítá jako splašená a všechno živé na zahradě i v lese úplně poplete.

V jednom kurníku u staré babičky Hovorkové začala kdákat ta kroupená slepice. Ale nekdákala vůbec nějak klidně. Vydělala jako poplašená, jako když jí někdo píchne špendlíkem. A to je jisté, že tentokrát sousedovic Honzík nebyl doma a určitě tu kdákající slepici ničím nepíchal, i když musíme po pravdě říct, že jindy jí to vynahradil

a pořádně ji vždycky prohnal po zahradě.

Co blázníš, ty kdákalko jedna, povídá babička Hovorková a šla se podívat do kurníku. No to bylo ale překvapení! V ošatce neleželo krásné bílé vejce, ale vejce úplně modré, s červenými kvítky. Slepice vydělala, jako když jí bere na nože, a babička se nestačila divit: To jsem blázen, kde se tady vzalo takové barevné vejce?

A to ještě nebyl všem překvapením konec. Vejce se najednou protáhlo, otevřelo oči a začalo mluvit: Dobrý den vespolek vám tady přeju. Jmenuju se Modrásek a jsem kouzelné velikonoční vejce. Umím mluvit, skákat, běhat a dokonce hádat hádanky.

Slepice utekla a babička Hovorková překvapením ani mluvit nemohla.

Vejce se protahovalo, nafukovalo a koulelo modrýma očima, co by kde vyvedlo. Protože, děti, to je úplně jasné, že modré vejce bude nějaký neposeda a rošťák. A vůbec je to celé zamotané.

Tak já tedy vymyslím hádanku, povídá ta chytrá babička Hovorková. Ale když jí neuhádneš, půjdeš z našeho kurníku do světa, tady přeci nemůžeš být.

No to bylo něco pro nafouklé vejce Modráska. Byl si tak jistý, že všechno uhádne, že se babičce smál. To je jasné, že odejdu, tak mi dej tu hádanku, smálo se vejce a koulelo se pro legraci celým kurníkem.

Tak dávej pozor, povídá babička. Je to celé zlaté, ale někdy červené, někdy je to horké a jindy úplně jako led studené. A vždycky, když se to objeví, má každý radost. Co je to?

Vejce bylo úplně tumpachové. Myslelo si, že babička není moc chytrá a dá mu nějakou úplně jednoduchou hádanku, ale tohle vypadalo vážně a hlavně tu hádanku vůbec nemohlo uhádnout. Koulelo se navztekane doleva a doprava a taky poskakovalo na barevných nožičkách, ale nic naplat, správná odpověď ho nenapadala.

Tak dáš se podat? smála se babička Hovorková.

Co mělo vejce dělat? Tak já se tedy dám podat a už mi řekni, co to je?

Co by to bylo? Je to slunce. Někdy je zlaté a horké a někdy, to hlavně

(Dokončení na str. 10)

A SPALI A SPALI A SPALI...

A spali a spali a spali. A když se občas probudili, jen pod kouskem okenice pohlédli ven, a maminka jim uvařila polívčičku, a potom šli zase všichni honem spát...

I ve Studánce se rozhostil po adventním prosinci, kdy bylo ve školce i mimo ni docela rušno, klid. Takže co se děje v Církevní mateřské škole Studánka, když sníh sice nepadá, ale zima, alespoň podle kalendáře, ještě trvá?

Ó já, ono se i tak toho děje dost. Každý den je co dělat. Po příchodu do školky je ranní kruh, kdy se děti „naladí“ na celodenní pobyt. Potom následuje činnost v centrech aktivit, a pak už se jde ven – za každého počasí! A nejen na zahradu, ale i mimo ni.

Někdy jsou to výpravy i pěkně dlouhé. Tak například hned zkraje ledna byly děti na Pražském hradě na výstavě betlémů. Potom v Náprstkově muzeu, kde viděly černo-

chy a Indiány, a hned potom v divadle na pohádce. A ještě jednou v muzeu, tentokrát v Národním. A ještě jednou v divadle, a tam ten drak sežral málem všechny Andulky, a že jich ve školce je! Když o všech těchto výpravách, akcích a návštěvách říkám svým kamarádům, kteří mají také děti v (jiných) školkách, jenom se podivují: „To by se nám taky líbilo, mít takové akční učitelky!“ A mně nezbyvá, než říci: „To tedy jo!“

Ale možná, že byste chtěli do školky i nakouknout? Potom vás rád zatím pozvu na návštěvu virtuální – na webové stránce <http://www.cms-studanka.cz> se můžete podívat, jak se ve školce žije ve všední dny. Ale, jak říkám, je to jen „zatím“. Protože jak na našich webovkách, tak v tomto Věstníku najdete i pozvánku na první letošní studáneckou skutečně jarní akci pro veřejnost – na Velikonoční jarmark. Tak se na vás těšíme!

MICHAEL ORT

NA KARNEVALU PRO DĚTI LETOS O ODVÁŽNÉ MYŠCE

V sobotu 19. ledna se v Základní škole Jiřtíni uskutečnil karneval pro děti a rodiče nejen z naší farnosti.

Karneval začal hrami a zpíváním s Eliškou Léblovou. Pak se v kruhu pod vedením Evy Podruhové představily všechny masky. Našli jste tu nejen všelijaká zvířátka, pohádkové postavy, ale také třeba dva upíry.

Náctiletí ze čtvrtčního spolča spolu se Zuzkou Podruhovou a P. Kamilem Vrzalem si pro děti připravili divadlo na téma Odvážnost a vtipným způsobem zahráli příběh O odvážné myšce, která zachránila silného lva.

Soutěže byly letos velmi originální a děti za ně opět dostaly sladkou odměnu.

Během karnevalu jeho účastníci také mezi sebou zvolili i nejhezčí masky. Vítězné masky byly: Ferda mravenec, Červená karkulka, dva upíři a Mach a Šebestová.

Závěrečné vypuštění balónků zkomplikoval prudký vítr, ale přesto většina balónků odletěla. Jsme moc zvědaví, odkud se nám vrátí cedulky se jmény.

K dobré atmosféře karnevalu přispěla i paní Marie Šárková se svým výborným občerstvením.

Jako letošní spoluorganizátoři karnevalu jsme měli velkou radost z toho, jak se do přípravy zapojila čtvrtční a páteční spolča mladých. Moc děkujeme všem, kdo přispěli k pěknému průběhu karnevalu.

Manželé JANA a JINDŘICH VÁŇOVI
Snímky Ladislav Wagenknecht

Studánka zve na tradiční VELIKONOČNÍ JARMARK

**v neděli 16. března od 14 hodin
na zahradě církevní mateřské školy,
Ke Kamýku 686, Praha 4**

Autobusové spojení:

Z Kačerova 189 do stanice Cílkova
nebo 215 do stanice Nové Dvory
Od Smíchovského nádraží
198, 199 do stanice Cílkova

**Květnou neděli společně oslavíme posvěcením kočiček,
připomenutím si velikonočních zvyků,
zasazením osenička, upletením pomlázek,
výrobou řehtaček, písňálek a zdobením vajíček**

VSTUP VOLNÝ

Pořádá Občanské sdružení Studánka
s podporou Magistrátu hl. m. Prahy
a Městské části Praha 12

Jak vejce hádalo tajemnou hádanku

(Dokončení ze str. 9)

v podvečer, je celé červené a vypadá tak chladně. Ale hlavně má každý zvláště na jaře radost, když se objeví na obloze, a každý strom, veverka i kvítek má radost, že je konečně teploučko.

Vejce muselo uznat, že babička Hovorková je docela chytrá a lišácká babička a pomalu a loudavě se

odkutálelo pryč. Kam? No přece na velikonoční ošatku k vám domů, děti, protože tam přeci takové modré vejce s červenými kvítky patří. Jen se pořádně podívejte, určitě bude mezi barevnými vajíčky, co si vymalujete. Jenom dávejte pozor, ať na vás nemrkne, protože to byste taky musely vymýšlet hádanky.

Rubriku pro děti
připravila Hana Stehlíková

ZIMNÍ CHALOUPKA V JÁCHYMOVĚ

Je spousta dveří, ale pouze jedny vedou do jiného světa. Tak lze označit knihu C. S. Lewise *Letopisy Narnie – Lev, čarodějnice a skříň*, která nás provázela na letošní zimní chaloupce v Jáchymově.

Tato známá a oblíbená kniha se stala základem pro přípravu etapovek (vysvětlení pro lidi, hlavně starší, kteří tento termín neznají: etapovka je hra, která se během celého nebo téměř celého pobytu na chaloupce hraje na pokračování), her a soutěží. Příběh čtyř dětí – hrdinů knížky se totiž v mnohém podobá dobrodružstvím, které děti za celý týden jarních prázdnin prožívají. Už to, že se musí rozloučit se svými rodiči a vydat se někam, kde to vůbec neznají, vůbec není jednoduché. Bydlet s někým dalším na pokoji. Spát ve spacáku. Dělit se o skříňku. Pomáhat při mytí nádobí. A podobně. Odměnou je však spolu s ostatními objevování krásy pohybu, radost z her, poznávání hodnoty kamarádství. Ostatně posuďte sami z odpovědí dětí, které napsaly po týdnu prožitém na zimní chaloupce v Jáchymově.

Co bylo pro vás nejnáročnější?

Běžet k bobrům s rozvázanými tkaničkami (M). Prolézt mřížemi okna (Š). Mytí nádobí (L). Domluvit se s holkami, když jsme se hádali (J). Vyčerpávající běh do kopce k bobrům a sebeovládání (V). Zahrát scénku Letiště (M). Balení věcí (S).

(V souvislosti s těmito odpověďmi některých účastníků zimní chaloupky ještě jedno vysvětlení: Bobři byli součástí související s druhou etapou naší celotýdenní hry inspirované Lewisovou knížkou. Když děti – hrdinové knihy

jdou zachraňovat fauna Turnuse, kterého uvěznila zlá čarodějnice, bobrové jim při tom pomáhají. Ujmou se jich, pohostí je a řeknou jim vše, co potřebují vědět.)

Čemu jste se na chaloupce naučili?

Jezdit sám na kotvě a trochu lépe lyžovat (J). O hodně lépe lyžovat (hlavně díky Filipovi), jinak spoustu jiných věcí (M). Ani nevím; asi jezdit na snowboardu a na lyžích, jinak nic (Š).

Která etapa se vám nejvíce líbila?

Líbila se mi první etapovka, kde jsme hledali zprávu a lístečky (J). Pantomima (T). Šlapání balónků (K). Ta, ve které byly otázky, házení na terč a balónky (V). Nejvíce se mi líbila druhá etapa, kdy jsme sledovali blikající světýlko, které nás dovedlo do domečku bobra, odkud jsme si odnesli brambory (D).

Na kterém jídle jste si pochutnali?

Na špagátovrtulích (J). Na všem, kromě těch zapékaných brambor; příště je prosím nepečte (J). Všechno bylo moc dobré, ale nejlepší byly těstoviny se sýrovou omáčkou – „mňam“ (V). Na kuřeti s kečupem a rýží (D). Na špagetách s kečupem a sýrem (M).

Co se vám na chaloupce nelíbilo?

Když dneska začal pan domácí hrát na klavír a tím nám zničil blažený spánek (M). Že každý den u nás v pokoji ráno pršelo, a pak to nošení lyží ze sjezdovky na oběd do zastávky a taky pořad o hádání ve skupině (J). Poslední lyžování bylo hrozný: 1. pořad jsem vypadal, 2. všichni mě předbíhali, 3. špatný sníh, 4. nahoře mi ujel snowboard, a když ho jeden

pán zastavil, tak mi ještě vynadal (J). Nelíbilo se mi lyžování (V). Na letošní chaloupce není snad nic, co by se mi nelíbilo (M). Mytí nádobí (L). Páteční procházka na Klínovec v husté mlze, větru a mokřem sněhu (K).

Co bylo pro vás největším zážitkem?

Když jsem se vymlátil na snowboardu (J). Když jsem se „vyflákal“ na ledu – červená sjezdovka (M). Pro mne byl zážitek, když jsem se ráno koupal se spacákem (Š). Cesta do našeho pokoje (J). Lyžování a mytí nádobí s Vojtou (J). Když jsem mohl jezdit na prkně (V). Lyžování bylo moc hezký, ještě když bylo krásné počasí. Etapovka byla taky moc super. Na mytí nádobí naší modré skupinky taky budu vzpomínat (V). Velkým zážitkem pro mě bylo závodit s Kamilem v bazénu (D).

Našli jste si nové kamarády?

Jenom vedoucí a lidi ze skupinky (M). Ano (Š). Určitě (M). Všechny jsem tu víceméně znala, možná jen s pár lidmi jsem se trochu více skamarádila (V). Našla jsem si spoustu kamarádek (M).

Jak pro vás byla důležitá modlitba – před jídlem, na zakončení dne, křížová cesta?

Modlitba pro mě byla důležitá tím, že jsme se zkrátka a jednoduše modlili (Š). Modlitba pro mě byla takový nejdůležitější okamžik dne. Celkově mě modlitba moc zaujala (M). Naučil jsem se lépe zpívat. Modlitba ve mně upevňovala vztah k Bohu (J). Byla pro mě moc důležitá, protože jsem se mohla zamyslet nad sebou a nad vztahy s ostatními (V). Myslím si, že za to, co dostáváme, máme poděkovat (D).

Zimní chaloupky v Jáchymově se účastnilo 19 dětí. Jak ji děti prožily, můžete odhadnout z jejich odpovědí. Možná vás bude zajímat i to, jak ji prožili starší kamarádi. Proto jsem obdobné otázky položil i jim.

Jano, která etapa se ti nejvíce líbila?

Z etapovek se mi asi nejvíce líbila licitace. Jednak proto, že se do ní všechny děti aktivně zapojily a vypadalo to, že si to opravdu užívaly, a také z toho důvodu, že sama jsem tuto hru měla moc ráda, když jsem ještě jezdila na chaloupku jako mladší kamarád.

Helčo, na kterém jídle jsi si pochutnala?

Nejvíce mi chutnaly brambory na loupáčku s máslem a se solí. Jednak pro-

Na sjezdovce na Neklidu u Božího Daru.

Účastníci letošní zimní chaloupky před jáchymovským domkem, kde byli ubytováni.

to, že právě ty brambory byly jedním z mých nejoblíbenějších jídel, už když jsem byla malá, a pak proto, že se skutečně povedly. Třetí důvod bych uvedla, že je mi už jenom na chaloupce, neboť ani v té nejlepší restauraci je v jídelníčku nenajdu.

Terezo, co se ti na chaloupce nelíbilo?

Nelíbilo se mi, že poslední dva dny byly špatné sněhové podmínky. A pak se mi nelíbilo, když jsme se k sobě navzájem někdy chovali bezohledně – když se někomu nechtělo ostatním s něčím pomoci, na někoho počkat, nebo když jsme si navzájem nebyli ochotni poskytnout prostor k vyjádření. Můj celkový dojem ale je, že se mi na chaloupce moc líbilo.

Filipe, co bylo pro tebe největším zážitkem?

Pro mě bylo největším zážitkem vidět odvalu a vytrvalost začátečníků, když stáli poprvé na lyžích na sva-hu sjezdovky.

Kamile, jak pro tebe byla důležitá modlitba?

Modlitba pro mě na chaloupce znamenala, že tu nejsem sám, že tu nejsme sami. Vystihovala přesně to, že je s námi Někdo, kdo s námi prožívá

všechno, co děláme, ať už lyžujeme, hrajeme si nebo odpočíváme. Důležitou modlitbou pro mě byla křížová cesta v přírodě, kterou vedli starší kamarádi. Oslovila mě tím, že vycházela ze situací popsaných v knížce C. S. Lewise, podle které jsme hráli hry a plnili etapovky. Například ve druhém zastavení křížové cesty se mluví o tom, že Ježíš byl bičován. A v knížce je popisována situace, kdy Edmund ošklivě mluví se svou mladší sestřičkou Lucií. Někdy totiž ošklivé slovo může bolet víc než rána bičem. Propojovat svůj život v modlitbě s životem Ježíše je pro mne nejúžasnější ze všeho, co znám.

Dominiku, co je pro tebe jako hlavního vedoucího (hlavase) na chaloupce nejnáročnější?

Na chaloupky jezdím už mnoho let, takže vím, že náročných situací je na chaloupce mnoho. Je pouze otázka, kolik jich bude a zda budou více či méně příjemné nebo nepříjemné. Mezi ty nejnepříjemnější patří cesty do nemocnice s nemocemi či úrazy. To nás naštěstí nepotkalo, a tak z tohoto pohledu byl nepříjemný snad jen strach z toho, že by se něco mohlo přihodit. Nepříjemně náročné je, pokud děti zlobí. Přesněji řečeno příliš zlobí. Vždycky je totiž někdo nepo-

slušný, nesmí to ale přesáhnout určitou mez.

A nyní k příjemně náročným věcem. Mezi ně bezesporu patří příprava her a programu pro děti. Vždy si říkám, jestli se připravený program bude dětem líbit. Dále je náročné vybrat knihu, která by děti zaujala a podle které by se daly dobře a zajímavě vymyslet etapovky. Náročné je vybrat místo, kde by se nám a dětem líbilo a mohlo se uskutečnit všechno, co připravíme. To jsou pro mě asi tři nejnáročnější věci, které se musí zvládnout, aby chaloupka mohla vůbec začít. Jinými slovy: Nejnáročnější je pro mě příprava. Ta když se zvládne, mohou se již jen těšit na krásné a dobrodružné zážitky, na které budu rád vzpomínat.

Za pomoc s přípravou a dobrý průběh chaloupky chci poděkovat všem starším kamarádům.

Doufám, že jsme vám, čtenářům lhoteckého Věstníku, dokázali přiblížit, co jsme během týdne jarních prázdnin prožili. A těšíme se, že vy, děti, se s námi na nějakou další chaloupku naší farnosti vydáte, a tak pootevřete dveře, za kterými se ukrývá něco nového a krásného.

Text a snímky P. KAMIL VRZAL

PŘEČETLI JSME ZA VÁS

MĚLI BYCHOM LÉPE lidem přeložit základní články víry (odpovídá teolog P. TOMÁŠ HALÍK na otázku, v čem by se dnešní společnost mohla pozitivně od církve poučit – poznámka redakce *Věstníku*). Ukázat, že víra v jednoho Boha znamená zápas proti „bůžkům“, proti zbožšťování, zabsolutňování negativních hodnot. Že víra v Boha Otce znamená závazek přijímat lidi jako bratry, bez ohledu na jejich rasu, národnost, či náboženství. Že víra v Boha Stvořitele obsahuje apel, aby se příroda chápala jako svěřený dar, za který jsme odpovědní. ...A pak je tu Ježíšovo učení, které neztratilo nic ze své aktuálnosti – že nemůžeme přežít bez odpuštění, že „blaženější je dávat než brát“, že proti egománii a sobectví je třeba postavit lásku, což není romantický cit, nýbrž solidarita s druhými a ochota k oběti.

MF DNES 12. května 2007

Z ČEHO ČERPAT SÍLU pro životní rozhodnutí? Kde hledat odpovědi ve chvílích velkých i drobných tápání? „Jsem věřící člověk – když nevím kudy kam, modlím se (říká VERONIKA SEDLÁČKOVÁ, dříve moderátorka České televize, pak ředitelka komunikace Letiště Praha a potom reportérka pořadu TV Nova Na vlastní oči – poznámka redakce *Věstníku*). Cestu hledání odpovědi mám jasnou, i když to neznamená, že jednoduchou. Neumím žít bez toho, abych se obracela k někomu vyššímu. Často mi problém, před nímž stojím, připadá tak složitý, že kdybych ho nemohla odevzdat, byla bych mnohem nerozhodnější. Nejsm od přírody nejstatečnější člověk, sílu k zásadním rozhodnutím v sobě musím hledat. Modlitba mi to usnadňuje. Představuji si, že já jsem malá a nemám odstup, kdežto Bůh je mnohem větší, a tak má i ten fokus mnohem širší. I v čase vidí dopředu, a když se na něj s důvěrou obrátím, naznačí mi správnou cestu. Nemyslím, že všechno je dané předem. Svůj život ovlivňujeme tím, jak ho žijeme. Ale současně cítím, že nejsem jenom já hybatelem svého osudu.“ Víra také Veronice pomáhá utřídit si myšlenky, které se nutně při práci, kterou dělá, nabízejí. „Všechno má svůj smysl, i když ho na první pohled neumíme rozlišit. I špatní lidé a jejich činy. Když se mi stane, že narazím na něco, z čeho je mi zle, pomáhá mi, že to mohu s důvěrou odevzdat a říct: Tak si to vezmi,

Panebože, ty víš, proč to děláš. Já to nevím.“

TÝDENÍK TELEVIZE 23/2007

EUTANAZII byste povolil?

Jsem dost liberální člověk. Povolil bych klidně všechny drogy. Ale co se týče eutanazie, jsem proti (říká v *interview olympijský vítěz, kanoista MUDr. Lukáš Pollert, odborník z pohotovosti vojenské nemocnice v Praze-Střešovicích – poznámka redakce Věstníku*). Máme strach, že by měl umírající trpět bolestí. Ale v tom případě je špatně léčený! Nikdo nemůže trpět bolestí. Takový případ nesmí nastat.

Léky tišící bolest budou stále zabírat?

Jistě. Ale pak musíte dávky zvyšovat a pacient může samozřejmě umřít i třeba na komplikace způsobené opiáty. Ale fyzickou bolest necítí...

Říkala mi jedna známá, že kdyby nebyla povolena eutanazie a ona věděla, že umírá na rakovinu, pokusila by se sama zabít...

Dobře, ať vezme smrt do vlastních rukou, může si s ní dělat, co chce. Ale neumím si představit, že v nemocnici bude doktor nebo někdo jiný, kdo by eutanazii vykonával. Jak bude nemocné zabíjet? To bude jako u veterináře. Současná medicína má hodně zbraní, aby se člověk netrápil fyzicky ani psychicky. I psychické strádání se dá vyřešit. Když ne knězem, třeba práškem.

MF DNES 31. července 2007

JAK BY PODLE VÁS měly vypadat Vánoce ve třetím tisíciletí?

My křesťané si vždy budeme připomínat narození Krista, to co pro nás znamená. Především by Vánoce měly být svátky pěkných vztahů, kdy si uděláme na toho druhého čas, kdy zažijeme nějakou sounáležitost, více ty druhé vnímáme. To je, myslím, hlavní poselství Vánoc pro člověka, který se nehlasí k Ježíši jako měřítku svého života. To se ale z dnešních Vánoc vytrácí.

Není to i vina církve, jejímž představitelům se nedaří komunikovat tento obsah Vánoc?

Máte pravdu, že ne vždy umíme mluvit civilně, tak, aby nám rozuměl i člověk, který s křesťanstvím nemá nic společného. Na druhé straně to je těžké, protože bez postavy Ježíše jsou pro nás Vánoce nemyslitelné. To není nějaký přídavek, to není nějaký další Mikuláš. Ježíš je i hleděno očima nevěřícího jedna

z nejvýznamnějších náboženských postav lidských dějin.

Biskup VÁCLAV MALÝ,
MAGAZÍN PRÁVO
22. prosince 2007

KDYBYSTE PŘIŠLI v předvánočních dnech do pražského kostela Panny Marie Na Lhotce nebo do ZŠ Angelova v Modřanech či do některé třídy v říčanské základní škole, uviděli byste stejný obrázek: děti shromážděné v kruhu kolem černého balíčku, s paní učitelkou a s některým z našeho lhoteckého týmu.

Černý balíček je velké tajemství (jak by řekla Bára Hrzánová, „velký tajem“). Černá barva ale připomíná temnotu, smrt, konec, a proto u ní nezůstáváme. Děti postupně odkrývají tmavé barvy a u každé se na chvíli zastavujeme. Přemýšlíme, co nám ty barvy připomínají v našem životě, až se postupně dostáváme k barvě zlaté, uvnitř které je ukryta hvězda. Tma v sobě často ukrývá světlo. Hvězda uprostřed nám ale připomíná hvězdné okamžiky našeho života, chvíle, kdy nás někdo pochválil, kdy jsme zažili nebo rozdali radost.

Hvězdu si pak vzájemně posíláme a každý si může připomenout svůj hvězdný okamžik. Následně si zatančíme na irskou hudbu – tanec hvězdy, tanec světla v mém životě. K hvězdě pak přibudou postavy dvou mladých lidí, Marie a Josefa, a chvíli si s dětmi povídáme o tom, co bylo tou hvězdou v jejich životě. Byl to malý Ježíšek, který se stal světlem a radostí nejen pro ně, ale i všechny lidi na celém světě. Nakonec si v kruhu podáváme malé hvězdičky jako připomínku té betlémské hvězdy, která nám zářila v naší temnotě.

Už druhé Vánoce se nám tak podařilo uspořádat setkání, které mělo dnešním dětem i jejich učitelkám přiblížit smysl Vánoc. Hned na začátku jsme si řekli, že nechceme nadávat na to, co se dnes z Vánoc stalo, naříkat nad spoustou světél a koled, jimiž jsme všichni v předvánoční době obklopeni. Napadlo nás, že něco z toho můžeme využít a udělat součástí vánoční katecheze – zkrátka že to, v čem dnešní děti žijí, začleníme do vánočního příběhu. A že nejdůležitější bude spojit vánoční příběh se životem dětí, které vyrůstají bez náboženské zkušenosti. Oslovili jsme školy v okolí lhoteckého kostela a pak už jen čekali, jestli se někdo ozve.

Václav Malý (vlevo) s Michaelem Kocábem (uprostřed) a Michalem Horáčkem při jednání Občanského fóra s tehdejší mocí v listopadu 1989.

Na konec se našeho vánočního příběhu zúčastnilo asi 600 dětí. Jejich zářící oči a radost paní učitelek nám potvrdily, že je to cesta, jak se můžeme druhým otevřít, sdílet s nimi zkušenost víry.

Před Vánoci vyšel v MF Dnes článek o tom, jak si křesťané nechávají ukrást možnost druhé nějak oslovit. Při našich setkáních jsme poznali, že máme stále co nabídnout – rozhodující je jak.

EVA REMEŠOVÁ
KATOLICKÝ TÝDENÍK 1. ledna 2008

BYLA JSEM JEDNOU ve velkém poutním chrámu, který byl přeplněn lidmi. Bylo málo zpovědníků, a když se někteří ptali kněží, proč je jich tak málo, tak jim pak kněz řekl při kázání: Podívejte se kolem sebe, jste zde hlavně starší ženy – kde máte své děti? Asi jste všichni chtěli, aby se měly moc dobře, a bez víry to bylo asi snazší!

Nikdy nezapomenu na naši první návštěvu Velehradu se všemi dětmi. Je to už víc než dvě desítky let. U každé zpovědnice byla spousta čekatelů. Když na mne došla řada, řekl mi na závěr staříček pan farář: Budte světlem pro druhé... A já se tak dívala na ty zástupy u zpovědnic a říkala si, kolik se rozhoří světel v jejich okolí... Ona totiž církev, to je naše rodina, píše v KT P. Jiří Kaňa. **A když máme to štěstí, že žijeme v živé farnosti (kde jsou vidět kočárky, batolátka, malé i starší děti, mládež, střední generace i starší), tak to je přece naše farní rodina a zde se může vymýšlet stále něco nového – jako píše pisatelka z Prahy. Díky za její překrásný a povzbudivý článek. A když se v okolí lhotického kos-**

tela v Praze nebo ve třídách při vánočním příběhu rozzářilo 600 párů očí dětí i jejich učitelek, tak to je ten nejkrásnější vánoční dárek. A když to jde v Praze, proč by to nemohlo jít v menších městech a vesnicích – obětavých katechetek, obětavých dirigentek dětských sborů nebo obětavých učitelek je mnohde hodně a určitě i dalších úžasných pomocníků...

MARIE
ŽENATOVÁ
KATOLICKÝ TÝDENÍK
15. ledna 2008

KONCEM PROSINCE (2006 – poznámka redakce Věstníku) trochu zapadl spor o peníze, které stát možná v příštích desetiletích vrátí církvím, pokud projde dohoda připravená ministerstvem kultury a s církvemi dohodnutá. Návrh zákona o narovnání s církvemi říká, že by se mělo po 60 letech vrátet. Stát by měl podle dohody církvím vyplácet 83 miliard korun postupně během 60 let. Včetně úroků, které mají být 4,85 % ročně, by tak stát církvím zaplatil celkem 267 miliard.

Zní to jako astronomická suma, i někteří z těch, co seděli ve vládní komisi, se polekali. A já sám dostávám často e-maily, kde se jedná o to, že není jasné, proč by měl stát církvím něco dávat, jednak zda jim vůbec někdy něco patřílo.

Tak postupně. Patřilo něco církvím, především katolické, nebo jim panovník jen dával majetek k dispozici? A je ta suma velká?

Ano, patřílo. Vlastníkem bývaly ovšem různé církevní právnické osoby, nikoliv katolická církev jako celek. Existovaly i náboženské fondy, které měly zvláštní charakter majetkových fondů (něco jako dnešní nadace), které byly jakoby bez konkrétního majitele, avšak jejich výnos náležel církvi. U církevních právnických osob, kterým byl zabaven majetek po r. 1948, jde obvykle o nesporný majetek v případě nemovitostí... Ale i když církvi něco patřílo, má se to také vrátit?

Už od první republiky zaznívá i v parlamentu, že by církev měla být

chudá... je divné, když nějaký politik nebo strana soudí, že by někdo měl být chudý. Politiky máme od toho, aby se starali o bohatství, ne o chudobu. Pravda, u komunistů to úplně neplatí, ti se postarali o zchudnutí značné části planety, a pokud šlo o bohatství, nechala si ho především jejich elita... Křesťanství zná chudobu jako ctnost, ale o chudobě institucí neví nic, protože k podstatě institucí prostě patří, že něco vlastní... Kdekdo by souhlasil s tím, že se mají církve starat o chudé, ale o chudé se může starat jen bohatý. Kdo se zřekne luxusního bydlení, dovolené u moře a auta, ušetří si problémy s hypotékou, cestovním připojištěním a nákupem zimních gum. To se však týká především jedinců. Státy, firmy, rodiny, církve však mají být bohaté, a čím budou bohatší, tím lépe. Bohatství samozřejmě láká jako rozsvícená lampa různé slétající se mýry... Ale tak to na světě chodí, co naděláte.

Kdo ví, co bude za 60 let? Těch 4,85 % úročení odpovídá tak zhruba státním dluhopisům na období 50 let. Jestlipak už někdy český (československý) stát po takové době nějaké dluhopisy vyplatil? Tak dlouho tu nikdy žádný režim nevydržel. Dopadne to jako vždycky. Pokud dohoda projde, pár let se bude platit, pak cena peněz klesne, poté dojde možná ke změně režimu a všechno bude jinak. Jinak jako vždy.

Diář Jana Jandourka
MF DNES 8. ledna 2008

NIC Z TOHO, co má v životě hodnotu, nezískáme rychle ani snadno. Rosteme s každým pokusem o nápravu věcí ve službě nějakému vyššímu principu. Největší mudrci se shodují, že člověk stoupá v ceně, když žije pro druhé... A svět, na kterém je potěšení pobývat, je pouze dílem dobrých lidí.

Spisovatelka, původně herečka
EVA HUDEČKOVÁ,
LIDOVÉ NOVINY 19. ledna 2008

...KDYŽ ZPÍVÁM Matoušovy či Janovy pašije, Bachovy kantáty, Händlova Mesiáše, Mendelssohnova Eliáše, Haydnovo Stvoření či Knihu zjevení ve Schmidtově Knize sedmi pečeti, musím si přečíst Bibli od Geneze až po Janovo zjevení. Bez toho bych nemohla jakékoli oratorium důvěryhodně zprostředkovat. Jsem přesvědčena, že jakmile si jednou člověk Bibli otevře a začne se jí zabývat, není možné, aby zůstal nepoznán.

MARTINA JANKOVÁ,
sólistka opery v Basileji
TÝDENÍK ROZHLAS 6/2008

CHRAŇ PRO SVOU DUŠI MÍR

Kráčej uprostřed hluku a spěchu a uvědom si, co smíru je skryto v tichu. Snaž se vyjít s lidmi, jak je to jen možné, aniž si zadáš. Říkej svou pravdu klidně a zřetelně, ale naslouchej také jiným, i nudným a přihlouplým, i ti mají co vyprávět. Hlučným a útočným se vyhýbej, jsou strážní ducha. Snad zpychneš nebo zahořkneš, budeš-li se srovnávat s jinými, neboť budou vždycky lidé znamenitější nebo nepatrnější, než jsi ty. Raduj se z toho, čehos dosáhl, a těš se také ze svých plánů. Neztrácej zájem o svou práci, jakkoliv je bezvýznamná, protože tvé činy a konání jsou tvým opravdovým vlastnictvím mezi věcmi, které ztrácejí na ceně. V jednání buď opatrný, svět překypuje lstivostí. Nepřehlížej však, že je mnoho lidí, kteří usilují o vysoké ideály, a že život kolem tebe je plný hrdinství.

Buď sám sebou. Pokud jde o lásku, nepředstírej náklonnost a nebuď ani cynický; láska totiž žije přes všechnu strnulost a rozčarování věčně jako tráva. Skloň se bez zatrpklivosti zkušenostem let a opusť s úsměvem věci, které jsou vyhrazeny mládí. Uchovej si britkost rozumu, může tě zachránit před náhlým neštěstím. Neoddávej se však neustále hloubání. Mnoho strachu prýští z únavy a z osamocení. Buď zdravě ukázněný, ale ne přespříliš přísný k sobě.

Jsi dítě všehomíra právě tak jako stromy a hvězdy na nebi. Máš právo tu být. A ať už to víš nebo ne: vesmír jde cestou, kterou má jít. Proto žij v míru s Bohem, ať ho vidíš v čemkoliv a ať jsou tvá práce a tvé snažení v tomto ryčném zmatení života jakékoliv. Chraň pro svou duši mír. Přes všechna zklamání, všechny svízele a ztroskotané sny je svět pořád ještě krásný. Buď obezřelý a usiluj o to, abys byl šťastný.

(Podle textu z r. 1692, nalezeného v baltimorském chrámu sv. Pavla)

MODLITBA ZA ÚSVITU

Pane, dej mi duševní klid, abych přijal vše, co mi nadcházející den přinese.

Dovol mi, abych se zcela oddal tvé svatě vůli.

Pouč a podporuj mne v každé hodině tohoto dne.

Ať se v průběhu dne dozvím jakoukoliv novinu, pomoz mi, abych ji přijal s klidem v duši a pevně přesvědčen, že ve všem je tvá svatá vůle.

Řid' všechna má slova a činy, veď mé myšlenky a pocity.

Ve všech nepředvídaných situacích mi nedej zapomenout, že všechno jsi na mne seslal právě ty.

Nauč mne jednat se všemi lidmi přímo, moudře a s rozvahou, abych nikoho neznepokojil a nezarmoutil.

Dej mi sílu překonat únavu dne a všechny události v jeho průběhu.

Veď mou vůli a nauč mne modlit se, věřit, doufat, trpět, odpouštět a milovat. Amen.

VEZMI HRST VÍRY, sklenici lásky, lžiči trpělivosti a trochu optimismu. Přidej lžičku pokory, lžičku naděje a špetku shovívavosti. Vše smíchej s litrem humoru, dekagramem velkorysosti a trochou kavalírství. To pak rozděl na 365 dílků a každé ráno užívej ozdobené úsměvem. (mk)

VĚSTNÍK, křesťanský občasník. Vydává Římskokatolická farnost při kostele Panny Marie Královny míru v Praze 4.

Redakční uzávěrka příštího čísla (květnového) bude v neděli 6. dubna 2008. Příspěvky lze odevzdat napsané nebo na disketě – také v tomto případě pokud možno rovněž vytištěné – v sakristii nebo poslat na e-mailovou adresu suva.jiri@seznam.cz s uvedením kontaktu (jméno, telefon nebo adresa).

KOSTEL PANNY MARIE KRÁLOVNY MÍRU

ADRESA

Římskokatolická farnost u kostela Panny Marie Královny míru
Ve Lhotce 36, 142 00 Praha 4-Lhotka
Telefon: 241 490 910, 241 490 913
E-mail: lhotecka.farnost@seznam.cz
Internet: <http://lhotecka.farnost.cz>

Bankovní spojení: číslo účtu 74 326 329, kód banky 0800 (Česká spořitelna); ve zprávě pro příjemce prosíme vždy uvádět účel daru, např. provozní potřeby nebo rekonstrukce oken apod., jako příjemce stačí uvést Královna míru

DUCHOVNÍ

Farář P. Bedřich Vymětalík, farní vikář P. Kamil Vrzal.
Jáhen František Martinek

PRAVIDELNÝ POŘAD BOHOSLUŽEB

Neděle	8.00	10.00	18.30
Pondělí	8.00		
Úterý			18.30
Středa	8.00		
Čtvrtek	8.00		
Pátek		15.00	18.30
Sobota			16.00

Mše upravená pro děti kromě prázdnin první neděli v měsíci v 10 hod.

Mše svatá s doprovodem beatové kapely poslední neděli v měsíci v 18.30 hod.

Změny časů bohoslužeb podle ohlášení, zejména v květnu (majové pobožnosti) a v období hlavních církevních svátků.

VÝSTAV NEJSVĚTĚJŠÍ SVÁTOSTI OLTÁRNÍ

Každé úterý od 17.30 do 18.00 s výjimkou července a srpna a první pátek v měsíci při mši svatě v 15 a v 18.30 hod.

UDÍLENÍ SVÁTOSTÍ

Svatost křtu se zpravidla uděluje v sobotu odpoledne a v neděli dopoledne, na přání kterýkoliv jiný den. Je třeba se včas přihlásit.

Svatost oltářní při mši svatě dvakrát denně, na požádání i jindy.
Svatost pokání a smíření (zpověď) lze přijmout před každou mší, na požádání kdykoliv.

Svatost pomazání nemocných spolu s pokáním a přijetím Těla Páně je třeba ohlásit v sakristii, ve spěšném případě telefonicky. To platí i o Fakultní Thomayerově nemocnici v Krči, Domově důchodců v Sulické ulici a Sociálně ošetrovatelském centru v Zárubové ulici.

Svatost manželství je třeba domluvit tři měsíce předem.

DALŠÍ AKTIVITY V KOSTELE

Následující akce se konají, pokud není uvedeno jinak, od září do června.

Setkání nad Písmem svatým od října do dubna v úterý v 19.15 hod.

Vyučování náboženství od října do května ve středu od 15.30 do 17.15 hod., ve čtvrtek od 15.15 do 17 hod. ve skupinách podle věku dětí.

Setkání -náctiletých ve čtvrtek v 19.15 hod (mladší) a v pátek v 19.15 hod. (starší).

Setkání maminek s dětmi v úterý v 9 hod. jednou za dva týdny.

Čaj pro seniory a všechny, kdo nechtějí být sami, každé druhé úterý v měsíci od 15 hod. v sále sv. Václava.

Možnost setkání se skupinou pro **pomoc potřebným** vždy první pátek v měsíci v 15.45 hod. v sále sv. Václava. Telefon: 222 963 854.

Chrámový sbor má zkoušku v úterý od 20 do 22 hod.

Farní knihovna v úterý od 17 do 18.30 hod.

FAKULTNÍ THOMAYEROVA NEMOCNICE V KRČI

Každou středu v 16 hod. mše svatá střídavě s bohoslužbou slova v nemocniční kapli sv. Václava.

DOMOV DŮCHODCŮ V SULICKÉ ULICI

Ve čtvrtek v lichém kalendářním týdnu mše svatá v 15 hod.

SOCIÁLNĚ OŠETŘOVATELSKÉ CENTRUM V ZÁRUBOVÉ UL.

Mše svatá první pondělí v měsíci v 9.30 hod.

Aktualizované údaje ve Farním příručníku nebo na internetu.